

de gedachte, dat ze met dezen omvang door het deurtje in den mooien tuin zou kunnen komen. Eerst echter wachtte ze een paar minuten om te zien of ze nog verder ineen ging krimpen. Dit denkbeeld maakte haar een beetje zenuwachtig, «want» zei Alice, «dan zou het er wel eens op kunnen uitloopen, dat ik heelemaal uitging, net als een kaars. Ik zou wel eens willen weten, hoe ik er dan zou uitzien!» En ze trachtte zich voor te stellen, hoe de vlam van een kaars er uitziet als deze is uitgeblazen, want ze kon zich niet herinneren ooit zoo iets gezien te hebben.

Na een poosje, toen ze bevond, dat er niets meer gebeurde, besloot ze om dadelijk in den tuin te gaan, maar, helaas! arme Alice! toen ze bij de deur kwam, bemerkte ze, dat ze het gouden sleuteltje had vergeten en toen ze daarom naar de tafel terugging, bleek haar dat ze er niet bij kon. Ze kon het zeer duidelijk zien door het glas heen en ze deed haar uiterste best om tegen een van de tafelpooten op te klimmen, maar die was te glad en toen ze heel moe was geworden van de inspanning, ging het arme schepseltje zitten huilen.

»Kom, wat geeft het of je hier al zit te huilen!»

zei Alice, tan
je aan om ma
Ze gaf zich
(ofschoon ze
beknorde ze
in de oogën
herinnerde, g
geven, om da
spelletje croq
want dit vree
te doen also
mensen wa
arme Alice, »
Er is immers
behoorlijk ée

Weldra vi
dat onder de
er één zeer k
»Eet mij» hee
van krenten.
»en als het
sleutel en als
de deur door
geval in den
niet schelen